

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. L. P.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2018 č. j. OAM-206/ZA-ZA02-P05-PD2-2013

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž mu podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že žádost o prodloužení doplňkové ochrany podal z důvodu obav z pronásledování a represí v případě návratu na Kubu vzhledem k jeho kritice tamního režimu. Poznamenal, že není pravdou, že by o prodloužení doplňkové ochrany žádal kvůli zlepšení své ekonomické situace. Poukázal na to, že se aktivně a kriticky vyjádřil k situaci na Kubě a jejímu politickému zřízení v reportážích České televize a TV Martí (americké televizní stanice), které jsou volně k dispozici na internetu. Žalovanému

Shnodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vytkl, že tuto skutečnost nezmínil. Připomněl, že kritika kubánského režimu je stále důvodem pronásledování. Zmínil také svou spolupráci s neziskovou organizací Člověk v tísni (nikoli neexistující organizace „People Swet“, jak se uvádí v protokolu o pohovoru), v rámci této činnosti se setkává s kubánskými disidenty, kterým vyjadřuje svou podporu. K tvrzení žalovaného, že má na Kubě rodinu, která mu může pomoci s návratem, zdůraznil, že jako současní i bývalí pracovníci tamějšího Ministerstva vnitra a Ministerstva obrany musí jeho rodinní příslušníci žádat o povolení se s ním setkat a také musí o každém takovém setkání informovat. Dodal, že v prosinci roku 2016 byl tři dny zadržován ve vazební věznici v Havaně za kritiku režimu, kde byla porušována jeho lidská a občanská práva. K trestnímu stíhání a obžalobě nedošlo. Uzavřel, že uvedené skutečnosti brání jeho bezpečnému návratu do vlasti.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Uvedl, že vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Měl za to, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a že své rozhodnutí patřičně odůvodnil. Pokud jde o námitky nesprávného zaprotokolování žalobcovy výpovědi, byl toho názoru, že k pochybení nedošlo. Žalobce souhlasil s vedením řízení v českém jazyce, měl možnost si protokol přečíst a zkontrolovat, této možnosti však nevyužil. Dále konstatoval, že žalobci umožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, doplnit je či takové doplnění navrhnout, příp. vznést námitky. Z protokolu ze dne 18. 5. 2018 plyne, že se žalobce odmítl s podklady seznámit, rezignoval na jakékoli návrhy na jejich doplnění, nevznést vůči nim žádné námitky, pouze sdělil, že nic nového nemá, situace na Kubě je stejná nebo horší, v České republice žije již 10 let a má zde rodinu. Žalovaný také poukázal na pohovor provedený s žalobcem dne 7. 3. 2018, zmínil návštěvu žalobce na Kubě v roce 2017. Obavy žalobce ze sledování pro kontakty s kubánskými disidenty označil za účelové, pokud by jeho obavy byly důvodné, jistě by ho kubánské státní orgány kontaktovaly v době jeho návštěvy na Kubě v roce 2017. Trval na tom, že na Kubě došlo k zásadním a trvalým změnám situace ve vztahu k důvodům, pro které byla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Upozornil na to, že doplňková ochrana je svou povahou dočasným institutem, pobyt v České republice je možné legalizovat v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K námitkám žalobce týkajícím se jeho příbuzných pracujících u kubánských ministerstev poznamenal, že žalobce je předložil až v žalobě, ačkoli tak mohl učinit již dříve, a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2017 č. j. 42 Az 10/2017-26 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015 č. j. 10 Azs 194/2015-32. Závěrem prohlásil, že žalobou nebylo zpochybněno napadené rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 9. 2013 č. j. OAM-206/ZA-ZA02-ZA14-2013 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona

o azylu na dobu 24 měsíců (jednalo se o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu byla žalobci udělena již rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2008 č. j. OAM-294/VL-07-K01-2008, rozhodnutím ze dne 5. 5. 2011 č. j. OAM-294/VL-07-P08-PD2-2008 byla žalobci doplňková ochrana podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena o dobu 24 měsíců). Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2015 č. j. OAM-206/ZA-ZA02-HA18-PD1-2013 byla žalobci podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě požádal žalobce o další prodloužení doplňkové ochrany. Jako důvod uvedl, že situace na Kubě se nezměnila ani po smrti Fidela Castra, a to, že jde o diktaturu, potvrdil i Trump.

7. Při pohovoru dne 7. 3. 2018 sdělil, že v Praze žije se svými dvěma dětmi a s přítelkyní, státní občankou České republiky. Zdravotní stav jeho i jeho dětí je dobrý. V České republice má ještě jednoho syna, který bydlí na Moravě, není s ním v kontaktu, platí alimenty (soudem vyměřené ve výši 2 500 Kč měsíčně). V rodném listě je uveden jako otec, ale není to jeho biologický syn. Pracuje jako průvodce v Praze, ale i mimo Českou republiku, např. ve Vídni. S partnerkou mají vlastní agenturu. Takto se živí asi čtyři nebo pět let. Asi před pěti lety žádal o povolení k trvalému pobytu, dělal test z českého jazyka. Pak se ale musel vrátit do Zastávky u Brna, protože mu vypršela platnost doplňkové ochrany, špatně se informoval ohledně nutnosti prodloužení. Jeho rodiče, bratr a babička žijí v Havaně, rodiče jsou v důchodu, bratr je právník, pracuje na univerzitě. Naposledy byl na Kubě v roce 2017 se svou partnerkou a dcerou. Pobýval tam v Havaně u rodiny, cestoval na kubánský pas. Ten si nechal vystavit v roce 2017 na kubánské ambasádě v Praze. Žije tady již deset let, má tu tři děti a situace na Kubě je nadále špatná. Myslí si, že je to tam ještě horší. V jeho vlasti dle něj došlo jen ke kosmetickým změnám, vládne jedna politická strana, obává se, že tam mohou být ještě větší represe, že se systém po Castrovi nezmění, nebo se změní ještě k horšímu. Na Kubě nemůže žít, obává se, že nebude moci nic udělat, je sledovaný, má kontakty s disidenty. Do své vlasti cestoval kvůli dceři, babička je stará, chtěl, aby poznala vnučku. Od udělení doplňkové ochrany byl na dovolené na Rhodosu, pracovně byl např. ve Vídni, v Berlíně či v Polsku. Po Evropě cestoval na cizinecký český pas, na Kubu na tento doklad necestoval, protože by ho tam nepustili. Ke svým kontaktům s disidenty uvedl, že má kontakty na mezinárodní organizaci (v protokolu zaznamenanou jako „People Swet“), která přivádí Kubánce na různé konference a podobné akce, on jim pak poskytuje průvodcovské služby po Praze. Má mezi nimi i přátele. Dodal, že změny na Kubě jsou jen iluze, reálně se situace nezlepšila, ekonomika jde dolů, nikdo tam nechce investovat. Kamarádka mu pořád píše, že je sledovaná. Myslí, že zase bude velká vlna represe.
8. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978; výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Kubě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2018 č. j. OAM-206/ZA-ZA02-P05-PD2-2013 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
11. Městský soud v Praze připomíná, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 13. 9. 2013 č. j. OAM-206/ZA-ZA02-ZA14-2013 udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu. Důvodem pro její udělení byla skutečnost, že v případě návratu žalobce do vlasti nelze vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
12. Soud dále uvádí, že po posouzení žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 24. 8. 2017 žalovaný dospěl k závěru, že v zemi původu žalobce došlo k takovým zásadním a trvalým změnám ve vztahu k důvodům, pro které byla žalobci doplňková ochrana udělena, že doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný tuto úvahu opřel zejména o informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, ve které se pojednává specificky o situaci kubánských občanů po návratu do vlasti ze zahraničí. Na str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí poukázal na změnu kubánského migračního zákona a konstatoval: „Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí a nové znění migračního zákona je ze strany kubánských orgánů v drtivé většině případů respektováno. K nedodržení příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký. (...) V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že neporušili ustanovení migračního zákona, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. Ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

S reintegrací podle našich zjištění takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. Neevidujeme žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemáme žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob. ZÚ Havana nemá informace o tom, že by je kubánské orgány v zahraničí systematicky sledovaly v souvislosti s jejich případným podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán opakuje, že výše jmenovanému byla doplňková ochrana udělena pouze a jen z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť dotyčný přesáhl po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by mu tak hrozily problémy, které by mohly dosáhnout v této souvislosti až jeho zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení s jeho osobou. (...) Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci na Kubě, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenovanému došlo na Kubě k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy.“

13. Městský soud v Praze v této souvislosti dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud již v minulosti posuzoval rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany občance Kubánské republiky odůvodněné podobně jako v projednávaném případě, přičemž dospěl k závěru, že „skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. [...] Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 - 41). Nejvyšší správní soud nezjistil přiměřenou pravděpodobnost, že by tehdejší stěžovatelka byla po návratu na Kubu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že byla v postavení emigranta (stejně jako stěžovatel). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních

složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“

14. V případě žalobce dle názoru žalovaného nejsou dány žádné důvody pro ponechání doplňkové ochrany. Žalobce ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany, nebyl trestně stíhán. Před odjezdem z vlasti v roce 2008 získal od kubánských úřadů povolení k odjezdu, vycestoval přes oficiální hraniční přechod bez jakýchkoli problémů s kubánskými úřady či bezpečnostními složkami. V roce 2017 si na kubánském velvyslanectví v Praze obstaral nový cestovní doklad a téhož roku se se svou partnerkou a dcerou vypravil na Kubu, aby navštívil svou rodinu. V průběhu správního řízení nezmínil, že by měl jakékoli potíže s vydáním nového cestovního pasu či že by měl v zemi původu problémy s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami. V zemi původu žijí jeho rodiče, bratr a babička, mohl by tak případně využít jejich pomoci. Jeho zdravotní stav je dobrý (srov. str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí).
15. V průběhu správního řízení žalobce jako důvody pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany uváděl, že zde žije již deset let, má zde partnerku české státní příslušnosti a tři děti. Žalovaný se na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí vyjádřil i k těmto skutečnostem, nepovažoval je za důvody pro udělení doplňkové ochrany. Poukázal též na možnost legalizace pobytu s využitím institutů daných zákonem o pobytu cizinců. Soud k tomu doplňuje, že rodinné vazby žalobce na území České republiky nejsou samy o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. V posuzovaném případě cizinci nebyl zakázán pobyt na území České republiky, žalobce může požádat o některou z forem povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců a po jeho vydání by mohl realizovat svůj rodinný život na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71). Soud se ztotožňuje s žalovaným, že rodinné vazby žalobce v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
16. Žalovaný se zabýval i obavami žalobce, že v případě návratu do vlasti nebude moci nic dělat, že je sledovaný, protože má kontakty s kubánskými disidenty. Na str. 6 napadeného rozhodnutí k těmto obavám odkázal na změnu kubánského migračního zákona a na skutečnost, že žalobce si v roce 2017 bez potíží obstaral na kubánském velvyslanectví v Praze nový cestovní doklad a téhož roku Kubu navštívil, přičemž nezmínil, že by tam měl jakékoli problémy se státními orgány či s bezpečnostními složkami. S ohledem na uvedené žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy a že by nadále byl dán důvod k udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
17. K námitkám žalobce, že se negativně vyjadřoval k politickému režimu na Kubě a že spolupracuje s organizací Člověk v tísni a v rámci této činnosti se setkává s kubánskými disidenty, zdejší soud uvádí, že žalovaný se s obavami žalobce s tímto spojenými neopomněl vypořádat (viz výše). Tím, že žalobce kritizoval poměry na Kubě, a jeho činností, při které se setkává s kubánskými disidenty, se žalovaný zabýval i ve svých předchozích rozhodnutích týkajících se žalobce, a to v rozhodnutí ze dne 13. 9. 2013 č. j. OAM-206/ZA-ZA02-ZA14-2013 a v rozhodnutí ze dne 29. 5. 2008 č. j. OAM-294/VL-07-K01-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2008, přičemž tyto skutečnosti nebyly posouzeny jako důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Skutečnost, že se žalobce vyjádřil k situaci na Kubě v reportážích České televize a v americké televizní stanici TV Martí, žalobce poprvé uvedl až v žalobě, žalovaný se tedy nemohl konkrétně k této skutečnosti vyjádřit (nad rámec uvedeného soud poznamenává, že žadatel může v žalobě uplatňovat jen takové nové skutečnosti, které nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32). Zdejší soud je přesvědčen o tom, že to, že žalobce kritizoval režim ve své vlasti a setkává se s kubánskými disidenty, bylo žalovaným řádně posuzováno.

18. Pokud jde o poznámku žalobce, že místo názvu organizace Člověk v tísni – People in need, je v protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 7. 3. 2018 zaznamenáno „People Swet“, Městský soud v Praze upozorňuje na to, že zaměstnankyně žalovaného, která protokol vypracovala, do protokolu zaznamenala, že neví, zda se to tak píše. Nadto žalobci bylo umožněno si protokol přečíst za účelem kontroly, této možnosti však nevyužil. Uvedený nedostatek tak dle názoru soudu nemohl vést ke znehodnocení výpovědi žalobce ani k nesprávnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
19. Zdejší soud považuje za nedůvodnou i námitku žalobce, že jeho rodinní příslušníci žijící na Kubě musí jako současní i bývalí pracovníci tamějšího Ministerstva vnitra a Ministerstva obrany žádat o povolení se s ním setkat a musí o každé takové návštěvě a setkání informovat. V první řadě soud konstatuje, že toto tvrzení žalobce poprvé uvedl až v žalobě. I v této souvislosti Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalobce v roce 2017 navštívil svou rodinu na Kubě a pobýval u ní, nezmínil žádné problémy, se kterými by se při své cestě do vlasti setkal. Soud uzavírá, že i pokud by žalobce nemohl využít pomoci své rodiny pro zpětné zapojení do kubánské společnosti, nebyla by taková skutečnost důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
20. Co se týče námítky žalobce, že v prosinci roku 2006 byl tři dny zadržován ve vazební věznici za kritiku kubánského režimu a že žalovaný pouze uvedl, že žalobce nikdy nebyl trestně stíhán, zdejší soud zdůrazňuje, že žalobce ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 7. 2013 výslovně uvedl, že proti němu nikdy nebylo ani v současnosti není vedeno trestní stíhání a neděje se tak ani v současnosti. Z tvrzení žalobce plyne, že konflikt s policií měl pouze jeden, po intervenci svého otce byl po třech dnech propuštěn. Soud také poukazuje na to, že k zadržení žalobce došlo rok a půl před tím, než přijel do České republiky, jiný konflikt s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami neměl. Navíc před odjezdem z vlasti v roce 2008 dostal od kubánských úřadů povolení k odjezdu, vycestoval přes oficiální hraniční přechod, aniž by měl jakékoli problémy s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že žalobce byl v roce 2006 na tři dny zadržen, nelze podle zdejšího soudu považovat za jednání takové intenzity, aby šlo o pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, nelze dospět ani k závěru, že by dané jednání mohlo zakládat hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
21. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Kubě ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobci udělena doplňková ochrana. Svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zdrojů. Soud je též toho názoru, že se žalovaný dostatečně vypořádal s jednotlivými tvrzeními žalobce učiněnými v průběhu správního

řízení. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v jeho domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. dubna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně